

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **M. L.**

oskarżonej z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu 6 października 2025 r.
skargi obrońcy oskarżonej
od wyroku Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Koszalinie
z 29 lipca 2025 r., sygn. akt V Ka 310/25,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białogardzie
z 9 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 201/23, i przekazującego sprawę
do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć oskarżoną kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

M. L. została oskarżona o to, że

„w okresie od 18 stycznia 2017 r. do 25 czerwca 2019 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc pracownikiem firmy T. w B. przywłaszczyła pieniądze stanowiące własność tego podmiotu, w ten sposób, że zajmując się produkcją nawiązywała kontakty z

klientami firmy T. i oferowała do sprzedaży produkty oraz podawała do przelewów tytułem zapłaty za sprzedany towar, osobisty rachunek bankowy o numerze: [...], prowadzony przez bank w wyniku czego otrzymała przelewy: (...)

o łącznej wartości 86.959,41 złotych, czym działała na szkodę M. W. i G. W.

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.”

Sąd Rejonowy w Białogardzie wyrokiem z 9 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 201/23, oskarżoną M. L. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Białogardzie, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego M. L.. Zarzucił on „błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że postępowanie nie wykazało, iż towar, który zbywała oskarżona należał do spółki T. zarządzanej przez M. i G. W. jedynych udziałowców spółki podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika wprost, iż oskarżona zawierała szereg transakcji z klientami spółki, którego przedmiotem był towar produkowany przez spółkę wskazując jako rachunek firmowy do wpłat własne konto, co wynika wprost z materiału dowodowego, zabezpieczonych bilingów, korespondencji e-mail prowadzonej z kontrahentami, opinii biegłej z zakresu księgowości”

i wniósł o „uchylenie wskazanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.”

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z 29 lipca 2025 r., sygn. akt V Ka 310/25, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białogardzie.

Skargę od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając go w całości. Zarzucił on:

„1. Naruszenie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. - przez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, w której sąd odwoławczy ograniczył się jedynie do uznania „błędu w ustaleniach faktycznych” (art. 438 pkt 3 k.p.k.), nie wskazując, że - po

usunięciu uchybień - zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, a jedynie taka możliwość; co nie spełnia przesłanki <<reguły ne peius>> z art. 454 § 1 k.p.k. jako samodzielnej podstawy kasatoryjnej w rozumieniu art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.

2. Naruszenie art. 437 § 2 zd. 2 in fine k.p.k. - przez orzeczenie kasatoryjne mimo niewykazania konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości co nie wynika z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

3. Naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 539a § 3 k.p.k.) - przez brak jednoznacznego wskazania, która z zamkniętego katalogu przesłanek kasatoryjnych (art. 439 § 1; art. 454 § 1; konieczność przeprowadzenia przewodu w całości) stanowiła podstawę uchylenia”

i wniosk o:

- „1. uchylenie zaskarżonego wyroku;
2. przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie na rzecz Skarżącej kosztów postępowania skargowego według norm przepisanych.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Analiza sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Koszalinie wywiązał się z obowiązków ciążących na nim w świetle art. 437 § 2 k.p.k. Po rozpoznaniu apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonej, uniewinnionej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, Sąd ten uznał zarzut

zwykłego środka odwoławczego za zasadny i, powołując się na art. 454 § 1 k.p.k. (punkt 3.1. i 4.1. uzasadnienia), wydał wyrok kasatoryjny. Zdaniem Sądu odwoławczego, dysponującego kompletnym (podkreślenie SN) materiałem dowodowym, rysowała się realna perspektywa wydania wyroku skazującego, który jednak nie mógł zapaść przed tym Sądem z uwagi na regułę *ne peius*. Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonej. Sąd Okręgowy, uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, wyraził stanowisko, że prawdopodobieństwo skazania oskarżonej jest wysokie, co nie było równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Rejonowy do tego poglądu. Trzeba podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonej w dalszym ciągu nie jest rozstrzygnięta, ponieważ organ *ad quem* nie może ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez organ *meriti*, zwłaszcza poprzez wskazówki co do oceny określonych środków dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu Sąd *a quo* procedował będzie w granicach wskazanych w art. 7 k.p.k., a zatem będzie realizował zasadę swobodnego uznania sędziowskiego i wyrokowania.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]